

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

23. Dies Junii. Hominibus contra Deum credunt, qui Deo contra homines non credunt. S. Cyprianus serm. 5.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Junius.

Tessera.

481

offa fiant: ita nec fieri potest, ut viridis juventæ flos, senectutis ævo non aliquando deflorescat, & mundi bona peritura cum tempore non pereant, & tempus ipsum omne in æternitatis mare non devolvatur. Unde nihil difficilius est, quàm inter bona peritura, non perire. Sed hîc seriò expendant illi, qui noctes, diesque student struendis opibus, ac cumulandis divitiis. Quibus tandem illa relinquent? patet id ex verbis Davidis: (a) *Relinquent alienis divitias suas, & sepulchra eorum, domus eorum in æternum.* Attende, quid tu illis; quid illi tibi relinquant. Tu illis relinquis tot laboribus, tantas congestas opes: ipsi tibi relinquent aliquot, quibus tegaris, cespites. Tu illis relinquis tot silvas, arbores, tigna, ligna: illi tibi relinquent quatuor, quibus claudaris, asseres. Tu illis relinquis tantam supellectilem vestium, ex cocco & purpura & bysso: ipsi tibi relinquent sepulchralem, quâ involvaris, sindonem. Tu illis relinquis tot amplos fundos, tot fertiles agros, tot pinguia pascua, tot ampla prædia: illi tibi relinquent quatuor ulnarum sub terra specus, cæcum telluris, ubi computrescas æstrum. Claudio cum Poëta:

*Dic homo, quid speres? qui mundo totus adhares?
Tecum nulla ferēs, licet omnia solus haberes.*

23. DIES JUNII.

Hominibus contra Deum credunt, qui Deo contra homines non credunt.

S. Cyprianus serm. 5.

H

I. Mun

(a) Psal. 43. 11.

Mundi
perfidia.

I. **M**Undum esse vanum, & omnia, quæ sunt mundi esse vanissima; & homines, qui eâ sectantur, esse ipsi-

simam vanitatem, clamat sexcentis locis, æterna Veritas, in suis paginis: & tamen hominibus, qui contra Deum asserentibus facillimè; Deo contra homines attestanti difficillimè credimus. Quid in mundo inest, vel mundi cultoribus deest; quod licèt eos oderit, eum odisse nequeant, licèt increpet, dissimulent; licèt calcibus feriat, tolerant; etsi fustibus eos contundat, silentio ferant; etiam si illos persequatur, non querantur: licèt bona illorum eripiat, tamen non reperant; & ut fraude eorum circumveniat, fraudem tamen appellare nolint; & quod pessimum, eum sua nos domo pellat, tamen exire recusant. Sic mundum, qui nos persequitur, sequimur; qui nos averatur, sectamur; qui nos decipit, credimus; & Deum, qui nos quærit, fugimus; qui nos amat averfamur; qui nos tuetur, odimus. Pulchrè, postquam mundum fuerat sectatus, & mundi perfidiam expertus D. Augustinus de mundo: (a) *O munde immunde, in te habitare, & non dolere, est impossibile! O munde proditor! va, qui tibi credit! beatus, qui tibi resistit, beatus, qui à te illaesus recedit, &c. Divitia tua promittunt securitatem, & dant timorem; satietatem, & dant esuriam; stabilitatem, & dant subitam defectionem.*

II. Sed licèt tam sit perfidus mundus; infirmities tamen major est nostra amentia, quàm ejus perfidia. Quis non obstupescat brutas hominum mentes,

(a) *Ad frat. in erem. serm. 31.*

inertes, quod nullâ propositâ emolumentî spe; cùm per pontem ingredi liceat, vadum quærentes circumimus: cùm via sicca sit, per paludes imus; cùm ad manum sint epulæ salutare, venenum quærimus lethiferum; interitu gaudemus, cùm servari valeamus; denique nullo proposito lucro, culpam admittimus, licet pœnam ejus comitem esse videamus. Summâ uti vigilantîâ viros prudentes decet; ut videant, quid agant, examinent, quid loquatur; ponderent, quid suscipiant; spectent, cui se adjungant; & in primis cognoscant, cui se committant. Adeo quippe debilis est intelligentia nostra, ut ad nos decipiendos unus sufficiat, ad nos errore liberandos etiam decies milleni nihil possint. Tanta & mundi, de fallendis; & carnis, de inescandis; & dæmonis, de fallendis, nobis est sollicitudo; ut licet angustissima sit via, semita confragosa, iter longinquum, vita brevis; tamen nunquam non corpora nostra, vitiis onerata, nunquam non corda curis referta sint. O intolerabilem vitam humanam? in qua tot insunt scelera, à quibus cavere debeamus; tot pericula, quæ fugiamus; tam multa, in nobis ipsis, quæ consideremus; ut tum demum & illam, & nos agnoscamus, cùm ex vita exeundi hora novissima appropinquat.

III. Si quid ergò in te est fidei Christianæ; cave fidas mundo, cui nulla est fides, cui proprium est, sub auro tenuissimo multam abscondere æruginem; sub veritatis colore, mille nos onerare mendaciis; brevi voluptati, myriadem miscere dolorum; quibus maximam ostendit benevolentiam, eos citius inducere in discipulam: quanto plus

bonorum suorum donat; tantò majora inferre clama-
na: joco sibi servientibus sævam mercedem serio
reddere; & à quibus serio amatur, iis bona ludicia
dare: denique ex somno securissime, cum maximo
nos expergefacerè periculo. Tu quidem subdolos
mundi strophas, & technas vel nòsti, vel ignoras;
tamen si ignorare qui potes? si non nòsti, cur ei servis?
si nòsti, cur ei credis? An non dementem judicatis
furem, qui restim emerat, quàm strangularetur; aut
homicidam, qui gladium fabricaret, quo jugularer-
tur; aut prædonein, qui puteum ostenderet, quo
mergeretur; aut proditorem, qui in forum spontè
prodiret, ubi in quatuor partes laniaretur; aut sedu-
tionis auctorem, qui suo se judicio proderet, ut lapi-
daretur? Sed his omnibus tu longè es stultior, qui
mundum nòris, mundo credis. Verè angustus tibi
est animus, quem delectat mundus, cum in eo nihil
sit, nisi dolus. Magna servitus est, magna in mundo
fortuna, imò maximum infortnium. Nam cur
omnis ejus voluptas nos relinquit, quæ fluit, & è ma-
nibus vix tacta effluit; penè antequam venit, perit. Et
fueris felix, res est inquieta, felicitas; nam misera est
magni custodia census; nec amittitur, nisi cum gra-
vissimo animi sensu. Igitur facessant opes, quia fa-
cessunt opus. Admoneo cum Poëta, aurem, si sapias,
arripe admonenti:

*Quisquis amas mundum, tibi prospice, quò sit exitus
dum:*

Hæc via, qua vadis, via pessima, plenaque cladis,